

Bijdragen kunt u sturen aan hethoogstewoord@parool.nl of Postbus 433, 1000 AK Amsterdam. Bijdragen zijn maximaal zeshonderd woorden en kunnen ook worden geplaatst op www.parool.nl. De redactie behoudt zich het recht voor stukken in te korten.

een 8



Vicki Van Lommel
Milieudeskundige

zen het van mensen die zijn geïndoctrineerd met bepaalde overtuigingen. Wat helpt is collectief opkomen voor elkaar. Asociaal gedrag niet accepteren en elkaar er persoonlijk op aanspreken. Ongelijkheid benoemen en samen bestrijden.

Écht luisteren naar wat de ander zegt, ook al strookt dat niet met jouw overtuigingen en doen die woorden misschien pijn (zelfs als ze beschaafd worden gebracht). Pijn en verdriet van een ander niet ontwijken en weglopen of bagatelliseren uit ongemak, maar openstaan voor het verhaal.

Je weet hoe rot en oneerlijk het leven soms kan zijn! Samen de pijn verzachten. Niet op elke zere plek de vinger leggen, maar elkaars fouten accepteren en samen kijken hoe het beter kan. Niemand is onfeilbaar, ook jij en ik niet, waarom dit van een ander verwachten?

Gekwetst gevoel

Moeten wij door de huidige realiteit de bv Nederland failliet verklaren en de rekening bij toekomstige generaties neerleggen, ten voordele van ons eigen gekwetste gevoel? Een gevoel dat wij door onze keuzes zelf veroorzaakt hebben, actief dan wel passief?

Samen moeten wij de gevolgen dragen. Het is ónze verantwoordelijkheid de weg in te slaan waar wij heen willen. Tegenstrijdige meningen samen te smeden tot een collectief gedragen oplossing voor een betere toekomst waar wij allen beter van worden. Dat verdienen alle generaties.

Vele handen maken licht werk. Nee, vroeger was niet beter. Elke tijd heeft zijn goede en slechte dingen. Laten wij al het goeds smeden tot één groot succes!

Sla de handen ineen en wie weet is het dan een kleine moeite: op alle terreinen een acht of hoger!

→ Kiezers hebben de leiders van vandaag gekozen.

FOTO BART MAAT/ANP

Digitaal ministerie

In deze tijd, waarin zich de ene digitale ramp na de andere voltrekt, valt het op dat de Piratenpartij voor geen enkel debat is uitgenodigd. Terwijl deze partij het best in staat is om oplossingen te bieden en de enige partij is die de complexe kennis in huis heeft die nodig is om onder meer de digitale veiligheid, privacy en bescherming van burgerrechten te verbeteren.

Een ministerie van Digitale Infrastructuur, zoals Ancilla van de Leest voorstelt, lijkt niet alleen goed, maar zelfs onmisbaar. Deze week weer een bericht over het zoveelste lek bij de

Belastingdienst. Nu Geert Wilders opnieuw een debat heeft afgezegd, wordt de plaats van de PVV ingenomen door de Partij voor de Dieren. Wie bepaalt dat? Een gemiste kans om een werkelijk vernieuwende partij als de Piratenpartij nu ook eens duidelijk voor het voetlicht te halen.

De Piratenpartij is geen sekte van alleen hackers, nerds en jongeren, maar een serieuze, wereldwijde beweging. Digitale veiligheid, privacy, democratie en transparantie gaan iedere burger aan en beslaan alle beleidsterreinen.

Carla Meelker, Diemen

Republiek Amsterdam



Nét na de PvdA werd de stad een pretpark

Lodewijk Asscher vindt Amsterdam een pretpark. Aan dat woord kleven allemaal positieve associaties – achtbanen! suikerspinnen! blijde kinderen! – maar zo bedoelt hij het niet. “Amsterdam wordt steeds meer een pretpark waar vooral mensen met een grote portemonnee welkom zijn,” zei Asscher deze week bij ATS.

Ook ‘grote portemonnees’ zou je positief kunnen uitleggen, maar wat Asscher ermee wilde zeggen, was dat het helemaal misgaat met de stad waar hij zes jaar wethouder was. Er worden door het huidige college veel te veel sociale huurwoningen verkocht, waardoor er voor armen steeds minder plek is in de stad.

Nou, de coalitiepartijen natuurlijk piswoest. SP’ers vonden de uitspraken ‘génant’ en volgens D66 had Asscher ‘kilo’s boter op zijn hoofd’. Was de stijging van het aantal verkochte sociale huurwoningen niet ingezet in de vorige collegeperiode, toen Asschers PvdA nog de lakens uitdeelde op het stadhuis? En was Asscher niet de architect van het kabinet dat corporaties met de verhuurderheffing had opgescheept?

Onzin, zeiden PvdA’ers op hun beurt. Volgens hen werd Amsterdam pas in 2014 één grote

miljonairsfair – het jaar dat hun partij uit het stadsbestuur werd gebonjourd. En nu, drie jaar later, is Amsterdam dus een pretpark voor de rijken. U wordt bedankt, D66, VVD en SP.

Wie heeft gelijk? Die vraag is onmogelijk te beantwoorden. Dat komt onder meer doordat politiek, beleid en de gevolgen van beleid verschillende cycli kennen. Politici reageren op problemen die spelen, het beleid dat vervolgens door ambtenaren in gang wordt gezet hobbelt daar een paar jaar achteraan en voordat de gevolgen van dat beleid zichtbaar zijn, is er allang weer een nieuwe werkelijkheid ontstaan – met bijbehorende problemen – en nieuwe politici die elkaar de schuld geven van alles wat er dan mis is.

Wat bovendien vaak onbenoemd blijft, is dat er externe factoren zijn waar de politiek nauwelijks invloed op heeft. De wereld heeft nou eenmaal de vervelende gewoonte om voortdurend te veranderen.

Ter illustratie: begin deze eeuw dweepte het Amsterdamse stadsbestuur met de inzichten van de Amerikaanse socioloog Richard Florida, die zei dat de stad de hoogopgeleide creatieve klasse moest omarmen. Rijken erin, armen eruit, was het adagium. Nu zou zo’n man door de linkse partijen met pek en veren

over de gemeentegrens worden gejaagd, maar toen vond men dat wel interessant. Amsterdam moest mee in de vaart der volkeren en het grote aantal sociale huurwoningen stond de komst van jong talent en innovatieve bedrijfjes in de weg, stond in een nota die in opdracht van burgemeester Job Cohen werd geschreven en die zich liet lezen als een pleidooi voor het inmiddels besmette begrip gentrificatie.

We zijn nu zo’n vijftien jaar en een economische crisis verder en de wereld ziet er compleet anders uit. Aan jonge creatievelingen heeft Amsterdam geen gebrek, aan innovatieve startups evenmin. Nu hebben we niet te weinig rijken, maar juist te veel, als we Asscher tenminste mogen geloven.

Een politicus verkondigt een boodschap die antwoord geeft op de problemen van dat moment, maar voordat zijn oplossingen effect sorteren, is er alweer een totaal ander probleem ontstaan. Economen noemen dit verschijnsel de varkenscyclus en proberen toekomstige ontwikkelingen te vangen in ingewikkelde modellen, politici passen gewoon telkens hun standpunt aan en geven hun opvolgers de schuld.

Roelf Jan Duin
r.duin@parool.nl

